

Arrest

**nr. 76 497 van 5 maart 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. GUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 25 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 26 oktober 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, geboren op 1 december 1969 te Novokoeznetsk, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tataarse origine te zijn. U woonde sinds april 2005 samen met uw echtgenote, A.(...) N.(...) O.V.6.486.696) in Moskou. In 2005 kwam u in contact met A.(...) R.(...). Op 27 juni 2008 richtte deze laatste persoon het fonds 'Tolerantiebijstand, eendracht van de civilisatie' op. Het fonds doet aan liefdadigheidswerk en levert voornamelijk hulp aan kinderen uit de Noordelijke Kaukasus. Sinds de oprichting van het fonds stond u in voor de logistieke taken, zoals het vervoeren van kledij en evensmiddelen naar Ingoesjetïë, Dagestan en Tsjetsjenië. Op 20 april 2009 werd u van thuis uit meegenomen door enkele politieagenten van Josnoev Butovo (wijk in Moskou). Op het politiekantoor werd u ondervraagd over uw werk bij het fonds en men zei u dat het fonds zich bezig hield met onwettelijke praktijken, zoals het vervoeren van wapens die eerder op militaire basissen waren gestolen. U werd gevraagd of u daar iets mee te maken had en u diende een document te ondertekenen waarin stond vermeld dat u op illegale wijze wapens had vervoerd. U hebt uiteindelijk niets ondertekend en u werd vrijgelaten. Enkele dagen voor 22 juni 2009 ontving uw echtgenote een convocatie voor u waarin stond vermeld dat u zich op 22 juni 2009 in hoedanigheid van getuige diende aan te melden bij de politie. U ging op 22 juni 2009 naar de politie en u werd er opnieuw verhoord en beschuldigd van het vervoeren van wapens. U werd eveneens mishandeld omdat u weigerde documenten te ondertekenen. Bovendien werd er u gezegd dat u contact hebt met terroristen. Men gaf u enkele namen, maar u wist niet wie men bedoelde. U werd op 23 juni 2009 vrijgelaten na het ondertekenen van een uitreisverbod waarbij u verboden werd om Moskou te verlaten. Ook diende u zich de komende maand wekelijks aan de melden bij de politie. Bij uw thuiskomst op 23 juni 2009 vernam u van uw vrouw dat er tijdens uw vasthouding een huiszoeking was geweest. Er waren laptops en computers van u en uw kinderen meegenomen alsook documenten van uw werk. Ook kwam u te weten dat uw vrouw in de ochtend van 23 juni 2009 naar het politiekantoor was gegaan om naar u te vragen. Er werd toen aan uw vrouw gezegd dat u werd verdacht van een misdaad. Op 25 juni 2009 vertrok u naar een vriend in een gehucht nabij Moskou. U dook er onder tot 8 september 2009. Tijdens deze periode hebt u klachten geschreven naar het parket van Jusnoev Butovo en Moskou, maar u hebt nooit een antwoord ontvangen. U hebt eveneens een mail gestuurd naar de redactie van Novaja Gazetta om verslag te doen over de onrechtmatige handelingen van de politie. U kreeg als antwoord dat men geen interesse had in uw verhaal.

Op 21 augustus 2009 ontving uw vrouw bij u thuis een convocatie voor u waarin u als verdachte werd opgeroepen. Zij stuurde deze convocatie samen met andere Russische documenten, waaronder de Russisch binnenlandse paspoorten van u en uw echtgenote, naar u op. U hebt al deze documenten vervolgens begraven in een bos omdat u van uw smokkelaar geen documenten tijdens uw reisweg bij u mocht hebben. Op 8 september 2009 vertrok u samen met uw gezin vanuit Moskou naar Smolensk. Van daaruit werden jullie in een laadruimte van een vrachtwagen naar België gebracht. Op 10 september 2009 bent u in België aangekomen en diezelfde dag hebt u asiel aangevraagd. U hebt geen enkel document op het Commissariaat-Generaal neergelegd.

B. Motivering

U verklaarde dat u Rusland hebt verlaten omdat u volgens de politie voor het fonds 'Tolerantiebijstand, eendracht van de civilisatie' op illegale wijze wapens zou hebben vervoerd. Ook werd u door de politie in verband gebracht met terroristen (CGVS gehoor 29/09/2011 p.12-14). U vreest bij terugkeer naar Rusland dat u effectief zal worden beschuldigd en dat u in de gevangenis zal belanden (CGVS gehoor p.21).

In eerste instantie dient gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo stelde u dat uw echtgenote op 23 juni 2009 naar het politiekantoor ging om naar u te vragen. Uw echtgenote bleef drie uur lang op het kantoor en ze kreeg er te horen dat u van een misdaad werd verdacht. U gaf aan dat u op dat moment nog steeds werd vastgehouden (CGVS gehoor p.16-17). Volgens u is uw echtgenote nadien nogmaals naar het politiekantoor geweest om een klacht in te dienen. Behoudens het feit dat u niet concreet kon aangeven wanneer uw vrouw voor de tweede maal naar het politiekantoor ging (CGVS gehoor p.17), dient te worden gewezen op de volgende tegenstrijdheden met de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde uw vrouw tijdens het gehoor dat zij enkel eenmalig op het politiekantoor is geweest (CGVS gehoor vrouw p.7). Dit eenmalige bezoek was volgens uw echtgenote op 24 juni 2009, zijnde de dag na uw vrijlating. Uw echtgenote verklaarde dat u tijdens het voormelde bezoek thuis was (CGVS gehoor vrouw p.6). Verder gaf uw echtgenote nog aan dat zij tijdens uw vasthouding op 23 juni 2009 contact heeft opgenomen met de politie, maar enkel via de telefoon (CGVS gehoor p.7). Toen uw echtgenote werd geconfronteerd met uw verklaringen, zei uw vrouw dat u zich had vergist (CGVS gehoor vrouw p.7). Deze verklaring is echter niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Dat u en uw echtgenote niet in staat zijn om op eenduidige wijze aan te geven of het bezoek van uw echtgenote op het politiekantoor dan wel voor of na

uw vrijlating dateerde, tast de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze aan. De vastgestelde tegenstrijdigheid raakt immers een essentieel element van uw asielrelaas.

Bovendien werd vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw actuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zo weet u ook niet of u heden officieel wordt gezocht in Rusland, of u officieel verdacht of beschuldigd bent en of er reeds een opsporingsbericht voor u is geweest (CGVS gehoor p.21; CGVS gehoor vrouw p.8). Daarenboven hebben u en uw echtgenote sinds jullie aankomst in België in september 2009 op geen enkele wijze geïnformeerd naar de eventuele ontwikkelingen van uw vervolgingsproblematiek. U verklaarde hierover dat u geen contact wil opnemen met familie of andere personen in Rusland omdat de autoriteiten op die manier uw verblijfplaats zouden achterhalen. Ook denkt u dat u uw contactpersonen in Tsjetsjenië in gevaar zou kunnen brengen (CGVS gehoor p.4, 8, 21). Dit zijn echter blote beweringen die u niet concreet kan staven. Aldus bieden deze argumenten geen afdoende verklaring voor uw gebrek aan kennis over uw actuele vervolgingsproblematiek, wat de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees aantast.

Hierbij dient ook nog te worden opgemerkt dat u eveneens weinig kennis heeft over de actuele situatie van het fonds 'Tolerantiebijstand, eendracht van de civilisatie'. U stelde dat in de periode dat u in Rusland werd vervolgd, ook het fonds an sich onder druk werd gezet door machtige personen omdat de activiteiten van het fonds niet strookten met het Russische beleid (CGVS gehoor p.13, 21). Echter, u weet niet of er uiteindelijk een gerechtelijk proces tegen het fonds werd opgestart en/of R.(...) A.(...) ooit werd gearresteerd (CGVS gehoor p.20-21). Nochtans hebt u in februari 2010 eenmalig contact gehad met R.(...) A.(...) via e-mail (CGVS gehoor p.20). Hieruit vernam u dat hij nog steeds bezig was met het fonds en dat er ander filiaal was geopend (CGVS gehoor p.19). Echter, behoudens dit eenmalig contact in 2010, heeft u geen verdere pogingen ondernomen om meer recente kennis over de situatie van het fonds te verwerven. Zo weten u en uw vrouw dan ook niet wat er op heden nog van het fonds is overgebleven (CGVS gehoor p.5, 20-21; CGVS gehoor vrouw p.8). Er dient te worden besloten dat dergelijk gebrek aan kennis over het fonds, zijnde de organisatie via dewelke uw vervolgingsproblemen zijn ontstaan, de aannemelijkheid van uw relaas in ernstige mate aantast. Temeer gezien het feit dat u na uw aanhouding in juni 2009 nog contacten had met R.(...) A.(...) via zijn gsm alsook dat u in februari 2010 nog iets van hem hebt vernomen via e-mail (CGVS gehoor p.20). Uw uitleg dat het u allemaal niet interesseert omdat het fonds u niet heeft geholpen en gesteund, overtuigt niet (CGVS gehoor p.20-21). Bovenstaande vaststellingen zijn zwaarwichtig te noemen, aangezien van een asielzoeker immers mag worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten betreffende het asielrelaas indien hij/zij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Tot slot dient nog benadrukt te worden dat u geen enkel document ter staving van uw identiteit of uw relaas hebt neergelegd. U verklaarde dat u al uw documenten, waaronder de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw echtgenote alsook een convocatie van de politie dd.21/08/2009, in een bos hebt begraven. U had zo de instructies van uw smokkelaar opgevolgd die u had gezegd dat u tijdens uw reisweg geen documenten bij u mocht hebben (CGVS gehoor p.7, 8; CGVS gehoor vrouw p.4). Ter verklaring waarom u de betreffende documenten op die wijze hebt verborgen, stelde u dat u zich niet met uw documenten in Rusland kon verplaatsen aangezien u werd opgespoord (CGVS gehoor p.8). Echter, dat u uw documenten, waaronder het belangrijkste identiteitsdocument bij uitstek, op dergelijke wijze hebt verborgen en over geen enkele kopij beschikt, wordt als weinig logisch aanschouwd. Bovendien werd u erop gewezen om inspanningen te leveren om enkele kopijen van bepaalde documenten ter staving van uw identiteit of relaas op het Commissariaat-Generaal te bezorgen (CGVS gehoor p.8, 20). U stelde dat het mogelijk was, maar enkel als u in België veilig bent. U denkt immers dat u bij contactopname met personen in Rusland, de autoriteiten uw verblijfplaats kunnen achterhalen (CGVS gehoor p.8). Echter, dit is een bewering die u op geen enkele wijze hebt gestaafd. Dat u dus tot op heden geen enkel document hebt neergelegd of zelfs niet minstens hebt aangetoond dat u alles in het werk heeft gesteld om enige documenten te bemachtigen, tast de aannemelijkheid van uw relaas verder aan.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Ten slotte voert verzoeker de machtsoverschrijding aan en een kennelijke beoordelingsfout.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote over de dag waarop deze laatste naar het politiekantoor ging, stelt verzoeker dat hij geen weet heeft van de juiste feitelijke situatie omdat zijn echtgenote op één van die dagen overspel had gepleegd, wat zij had verzwegen voor haar echtgenoot, waardoor de tegenstrijdigheid is ontstaan. Verzoeker stelt dat hij niet kan verweten worden tegenstrijdige informatie te hebben gegeven omdat hij zelf niet correct geïnformeerd was.

Aangaande het gebrek aan informatie over zijn actuele vrees voor vervolging en over de actuele toestand van het Fonds "*Tolerantiebijstand, eendracht en civilisatie*" geeft verzoeker toe dat hij geen enkel contact heeft met Rusland omdat hij niet wenst dat men te weten komt dat hij in België verblijft. Verzoeker vreest immers dat, indien men hem zou opsporen, hij geen schijn van kans zou maken om te overleven. Aangezien het Fonds zich niet meer over hem bekommerd had toen hij hulp zocht, heeft hij geen verdere interesse meer betoond voor het Fonds. Volgens verzoeker is het logisch dat verzoeker, die problemen kreeg doordat hij bij het Fonds werkte, inzag dat het zich niet in zijn problemen interesseerde en zich daardoor distantieerde van datzelfde Fonds. Verzoeker benadrukt dat hij zijn reisweg en zijn gegronde vrees duidelijk heeft uiteengezet. De tegenstrijdigheden zijn volgens hem geen reden om zijn relaas ongeloofwaardig te noemen.

Omtrent de subsidiaire bescherming wijst verzoeker op het geweld van de ordediensten. De mensenrechtenorganisaties wijzen op het repressief beleid waardoor verzoeker vreest voor zijn leven omwille van het algemeen bewind van de machthebbers in Rusland.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuursdeelnemers in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat er een ernstige tegenstrijdigheid bestaat tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote over de contacten van zijn echtgenote met de politie gedurende zijn arrestatie. Daarnaast wordt in de beslissing gewezen op het gebrek aan actueel karakter van verzoekers vrees voor vervolging. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet weet of hij heden officieel wordt gezocht in Rusland en dat hij niet meer geïnformeerd heeft naar de ontwikkelingen in zijn vervolgingsproblematiek. Ook blijkt volgens de bestreden beslissing dat verzoeker weinig kennis heeft over de actuele situatie van het Fonds '*Tolerantiebijstand, eendracht van de civilisatie*' en dat hij, op een éénmalig contact in 2010 na, geen enkele informatie over het Fonds heeft verzameld waardoor verzoeker een gebrek aan interesse tentoonspreidt. Ten slotte wijst de commissaris-generaal op het gebrek aan documenten ter staving van de identiteit van verzoeker en zijn relaas. De wijze waarop verzoeker zich zou hebben ontdaan van zijn documenten wordt onlogisch geacht en de reden waarom verzoeker weigert contact op te nemen met personen in Rusland wordt niet gestaafd.

2.4. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de asielpcedure voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een

reëel risico op ernstige schade. Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker verklaarde dat zij de dag na zijn vrijlating, met name op 24 juni 2009 naar de politie ging naar aanleiding van zijn aanhouding terwijl hij thuis bleef om te rusten (stuk 7, gehoorverslag verzoekers echtgenote CGVS 29/09/2011, p. 6). Verzoeker daarentegen zette uiteen dat zijn echtgenote op 23 juni 2009 in de ochtend naar de politie ging om verzoeker te zoeken terwijl hij vastgehouden was (stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS 29/09/2011, p. 16-17). In zijn verzoekschrift tracht verzoeker deze opvallende tegenstrijdigheid *a posteriori* te verklaren door te stellen dat zijn echtgenote overspel heeft gepleegd in die dagen, waardoor hij niet op de hoogte is van de juiste feitelijke toedracht. Daargelaten de vraag of het eventuele overspel van zijn vrouw kan verklaren waarom verzoeker het bezoek van zijn echtgenote aan de politie op een ander tijdstip situeert, merkt de Raad op dat, indien het overspel de werkelijke verklaring vormt, verzoekster tijdens haar gehoor had kunnen aangeven dat haar echtgenoot niet op de hoogte is van het juiste tijdstip van haar bezoek op de politie omdat zij de correcte gang van zaken om bestwil voor hem verborgen heeft gehouden. De verklaring die verzoeker inroept ter rechtvaardiging van de verschillende versies kan niet worden aanvaard, waardoor de tegenstrijdigheid niet wordt opgeheven en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt aangetast.

2.5. Van een asielzoeker mag tevens redelijkerwijs worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert zijn aankomst in België geen enkel contact meer heeft met zijn familie of personen in Rusland (stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS 29/09/2011, p. 4). Aangezien verzoeker niet weet of hij vandaag officieel opgespoord, verdacht of beschuldigd wordt (*Ibid.*, p.21) in de Russische Federatie, is zijn terughoudendheid en de angst voor zijn leven indien ze hem zouden vinden, totaal ongefundeerd. De Raad stelt verder vast dat het uiterst bevreemdend is dat verzoeker aangeeft dat het actuele wedervaren van het Fonds hem helemaal niet meer interesseert (*Ibid.*, p.21), aangezien dit Fonds de oorzaak was van zijn problemen. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij zich van het Fonds distantieert omdat hij niet geholpen werd, maar dit ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid om een minimale interesse tentoon te spreiden in het actueel karakter van zijn relaas en de huidige toestand van de organisatie die naar zijn zeggen aan de basis ligt van zijn problemen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker doorheen de procedure geen enkel document heeft neergelegd ter staving van zijn identiteit of asielrelaas. Bijgevolg mag van hem bij uitstek worden verwacht dat hij inspanningen levert om zich te informeren over de actuele situatie in zijn land van herkomst. De tekortkomingen van verzoeker op het vlak van zijn medewerking bij de bewijsvoering doen verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

2.6. Verzoeker kan dus geenszins worden bijgetreden waar hij suggereert dat de overwegingen van de commissaris-generaal niet zouden volstaan om zijn relaas ongeloofwaardig te bevinden. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het ongestaafde betoog van verzoeker over het geweld van de ordediensten en de repressie in de Russische Federatie volstaat niet om aan te tonen dat er aldaar een situatie van willekeurig geweld heerst conform artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen machtsoverschrijding of kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN